

Vyvěšeno dne: 24. 7. 2026

Svěšeno dne: 7. 8. 2026

Lucie Prokopová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Pavla Molka (soudce zpravodaj) a soudců Petra Mikeše a Radima Kadlčáka v právní věci žalobkyně: **Elektrizace železnic Praha a.s.**, se sídlem náměstí Hrdinů 1693/4a, Praha 4, zast. JUDr. Vilémem Podešvou, LL.M., advokátem se sídlem Na Pankráci 1683/127, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 31, Praha 1, proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 11. 4. 2024, č. j. MPO 31936/24/11200/01000, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2025, č. j. 18 A 33/2024-84,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Předmětem tohoto řízení je otázka, zda Ministerstvo průmyslu a obchodu (žalovaný) mohlo žalobkyni odejmout dle § 15 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), již poskytnutou dotaci z operačního programu Podnikání a inovace pro konkurenceschopnost 2014-2020, v rámci výzvy „Inovace – Inovační projekt – Výzva IX“ na projekt s názvem „Inovace trakčního vedení pro rychlost 200 km/h a více“. Dle žádosti o dotaci mělo být předmětem projektu „pořízení víceúčelového speciálního hnacího drážního vozidla pro zhotovení/montáž trakčního vedení, které svou technologickou úrovní a inovovaným procesem zhotoví inovativní trakční vedení pro rychlost 200 km/h“. Ve smyslu bodu 3.1 výzvy (podporované aktivity) měla produktová inovace spočívat v inovovaném trakčním vedení pro rychlost 200 km/h a vyšší se změněnými technickými a užitnými vlastnostmi oproti „běžnému“ trakčnímu vedení (vyšší tahy v nosném laně a trolejovém drátu, vyšší nároky na elasticitu, změna tahů v trolejovém vodiči, zesílení lan a použití svazků více

lan, zvýšení rychlosti šíření mechanické vlny, navýšení konstrukční rychlosti trakčního vedení). Drážní vozidlo (zařízení) mělo napnout trolejový drát a nosné lano pro zajištění bezpečné jízdy. Procesní inovace měla spočívat v realizaci popsaného trakčního vedení inovovanou metodou zhotovení/montáže tažení trolejového drátu a nosného lana pod tahem. Výhoda této metody měla spočívat v tom, že umožní zjednodušení inovativního procesu, když je celý kotevní úsek vytažen kontinuální rychlostí.

[2] Žalobkyně tento projekt zařadila pod výzvu podporovanou třídu CZ-NACE 25.11, která je podle přílohy b. výzvy označena jako „Třída 25.11 Výroba kovových konstrukcí a jejich dílů“. Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 12. 2021, č. j. MPO 636810/21/61200/1239 (rozhodnutí o poskytnutí dotace), poskytl žalobkyni dotaci ve výši 82 788 216,25 Kč. Následně však bylo v rámci auditu zjištěno, že žalobkyně v žádosti uvedla nepravdivé údaje, neboť svůj projekt podřadila pod podporovaný oddíl CZ-NACE 25, ačkoli svým obsahem měl spadat do výzvou nepodporovaného oddílu CZ-NACE 42. Žalovaný proto rozhodnutím ze dne 14. 12. 2023, č. j. MPO 119787/23/61400, rozhodl o odnětí dotace v plné výši. Následně ministr průmyslu a obchodu výše označeným rozhodnutím ze dne 11. 4. 2024 zamítl rozklad žalobkyně proti tomuto rozhodnutí.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí o rozkladu žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl rozsudkem ze dne 25. 6. 2025, napadeným nyní posuzovanou kasační stížností. Městský soud vyšel z toho, že aby výstup z projektu spadl do třídy CZ-NACE 25.11, musí se jednat o výrobu fyzického kovového předmětu, nikoliv jeho instalaci (montáž). Právě o tu však šlo v posuzovaném projektu, jak plyne i z trojice odborných posudků zadaných žalovaným. Městský soud sice souhlasil s žalobkyní, že se nejednalo o znalecké posudky, šlo nicméně o odborná vyjádření mající povahu listinných důkazů. Soud měl pochybnosti o tom, že vlastní klasifikace činnosti pod konkrétní kód CZ-NACE je skutkovou (odbornou) otázkou, neboť jde spíše o otázku právní, jejíž zodpovězení je úkolem žalovaného, potažmo soudu, neshledal však, že by experti dostali nedostatečné zadání. Tito experti se shodli, že činnost, resp. předmět projektu spadá pod kód CZ-NACE 42.22. Oddíl 42 klasifikace CZ-NACE Výstavba inženýrských děl (před 1. 1. 2025 šlo o Inženýrské stavitelství).

[4] Soud označil podřazení činnosti pod kód 42.22 za racionální, nebylo ovšem jeho úlohou (či předtím žalovaného) definitivně uzavřít, o jaký kód (pokud jde o jiný, než výzvou podporovaný) se skutečně jedná. Podstatné je, že se s žalovaným shodl na tom, že výstupy projektu nelze zatřídit pod kód 25.11 ani pod jiný podporovaný kód CZ-NACE (žalobkyně neuváděla jiný konkrétní podporovaný kód, trvala na tom, že jde o třídu 25.11). Vyloučil-li důvodně žalovaný, že montáž trakčního vedení, k čemuž projekt směřoval, spadá pod kód 25.11, nemělo podle městského soudu již smysl dále se zabývat porovnáním tříd CZ-NACE 25.11. a 42.22. K námitce, že posléze uvedený kód nebyl výslovně uveden jako nepodporovaný, dodal, že vylučovací metodou jsou logicky nepodporované ty kódy, které nejsou výslovně uvedeny jako podporované.

[5] Městský soud nevyhověl námitce nepřezkoumatelnosti. Žalovaný zjistil skutkový stav dostatečným způsobem, jeho závěry byly srozumitelné, podložené a zdůvodněné. Městský soud se s žalovaným ztotožnil i po věcné stránce. Žalobkyni se ani v soudním řízení nepodařilo zpochybnit základní východisko žalovaného, podle něhož výstupy projektu nespočívají ve výrobě, ale představují „pouhou“ montáž. Nebylo přitom určující, zda v určité fázi procesu realizace finálního trakčního vedení dochází či nedochází k výrobě, resp. zda finální výsledek (ono trakční vedení) představuje určitý (inovovaný) produkt, ale to, co bylo podstatou projektu a v čem ona inovativnost spočívala. Tato inovace dle soudu nespočívá v inovaci ve výrobě jednotlivých komponent trakčního vedení za pomoci zařízení, ale v tom, jak jsou nad tělesem železnice instalovány, aby vytvořily nové, efektivnější trakční vedení. Žalovaný dotaci nesprávně poskytnul na pořízení drážního vozidla, jehož úkolem v rámci celé inovace je kvalifikovaná montáž kovových

pokračování

komponent, nikoli výroba kovových konstrukcí a jejich dílů. Kovové komponenty jsou podle městského soudu jedním z prostředků, kterými dochází k realizaci inovativního trakčního vedení, ona inovace však na nich není postavena. Z podnikatelského záměru vyplývá, že takto vyrobené komponenty musejí být teprve nějak nainstalovány přímo na místě, kde má být trakční vedení umístěno, čímž dojde k naplnění výstupu projektu. Žalobkyně sama v podnikatelském záměru uvedla, že to „*zpočátku probíhá stejně jako u klasické montáže*“. Následně pak nikdy přesvědčivě nevysvětlila, že by snad předmětem projektu měla být inovace jednotlivých komponentů, např. trolejového drátu. Posuzovanou inovací je totiž to, jak jsou drát a další komponenty instalovány. I z obsahu posudků je zřejmé, že žalobkyní deklarovaný inovovaný produkt (trakční vedení, kterým je ve svém důsledku specificky natažený trolejový drát a nosné lano) nevznikl tím, že by jej zařízení (byť na místě) vyrábělo, ale tím, že jej toliko za užití specifické metody tažení v tahu natáhlo, čímž dojde k zajištění jeho specifických vlastností, resp. technických a užitných změn.

[6] Tyto závěry nedokázal vyvrátit ani posudek Ing. Eduarda Šafáře z června 2025, č. 029576/2025 (dále jen „posudek Ing. Šafáře“), předložený žalobkyní během soudního řízení, podle něž naopak celý inovační projekt lze zařadit pod CZ-NACE 25.11. Městský soud připomněl, že posudek sice obsahuje znaleckou doložku ve smyslu § 127a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), soud by s ním proto měl zacházet jako se znaleckým posudkem zadáním soudem. Na druhou stranu ovšem soudu nebyla zřejmá přímá souvislost mezi odborností Ing. Šafáře, který posudek podal jako znalec v oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady se specializací na drážní vozidla a zařízení, a předmětem znaleckého posudku, který se týkal posouzení inovativního řešení trakčního vedení a zařazení takové činnosti pod příslušnou kategorii CZ-NACE.

[7] Žalobkyně dále kritizovala, že žalovaný v průběhu hodnocení žádosti na nyní vytýkaný nedostatek nepřišel. Tím, že takto proces kontroly žádosti zanedbal, vzniklo žalobkyni legitimní očekávání ve správnost její žádosti, přičemž ochrana její dobré víry ve správnost postupu žalovaného musí mít přednost před zásadou legality. Žalovaný jí nejprve bez námitek vyhověl a vyplatil dotaci, kterou následně odňal z důvodu, který mohl zjistit v rámci posuzování žádosti, pokud by je náležitě provedl. V tom dal městský soud žalobkyni zapravdu. Žalovaný podle něj skutečně nepřipustně zanedbal kontrolu žádosti, přičemž šlo o systémový problém, jak vyplývá ze zprávy o auditu, neboť zcela zbytečně docházelo k situacím, kdy již poskytnuté dotace následně odnímal a tím narušoval důvěru subjektů ve správnost postupů orgánů veřejné správy a zasahoval do jejich ekonomických vztahů.

[8] Přesto jeho přístup k posuzování žádostí nemohl v nynější věci vést k závěru o nezákonnosti postupu žalovaného, neboť žalobkyni nemohlo vzniknout skutečně legitimní očekávání na poskytnutí dotace, resp. dobrá víra ve správnost její žádosti a postupu žalovaného. Odnětí dotace je totiž dle § 15 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel možné, pokud poskytovatel dotace dojde po vydání rozhodnutí o poskytnutí dotace ke zjištění, že údaje, na jejichž základě byla dotace nebo návratná finanční výpomoc poskytnuta, byly neúplné nebo nepravdivé. V nynější věci žalobkyně podle žalovaného uvedla do žádosti nepravdivý kód CZ-NACE činnosti podporované výzvou, ačkoli žalovaný následně zjistil, že výstupy jejího projektu pod žádný kód podporovaný výzvou nespádají. Odňal jí tedy dotaci zákonem předvídaným postupem. Poukázal na názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 20. 1. 2025, č. j. 8 Afs 288/2023-30, podle jehož bodu 23 by opačný přístup znamenal, „*že rozhodnutím jednou přiznaná dotace (byť v rozporu se zákonem či právem EU) by nemohla být bez změny skutkových okolností odňata*“, což by odporovalo i tomu, že na dotaci nebo návratnou finanční pomoc není podle § 14 odst. 1 rozpočtových pravidel právní nárok a za splnění podmínek dotací jsou podle judikatury odpovědní jejich příjemci. Konkrétně podle bodu 41 rozsudku NSS ze dne 19. 9. 2012,

č. j. 1 Afs 59/2012-34, či dle bodu 24 rozsudku NSS ze dne 26. 9. 2023, č. j. 5 Afs 181/2022-31, skutečnost, že poskytovatel opomněl upozornit na nesrovnalosti, nevylučuje ani neomezuje odpovědnost příjemce dotace. V nynějším případě žalovaný sice nedodržel náležitou míru pečlivosti při posuzování žádosti žalobkyně, ta však nemohla jen z tohoto důvodu nabýt dobré víry, že je dotace poskytnuta v souladu s dotačními podmínkami, neboť žádného konkrétního ujištění o správnosti jejího postupu se jí nedostalo. Žalovaný se žalobkyně pouze dotázal za účelem ujasnění informací ze žádosti. Tím však žalobkyni neposkytl žádné ujištění ve smyslu judikatury NSS a Soudního dvora EU (dále jen „SD EU“). Takovým ujištěním nebyl ani výklad zařazení pod CZ-NACE, který podle žalobkyně plynul z prezentace pro školení hodnotitelů od Ing. Radka Navrátila z roku 2020. Klíčové je, že pochybení žalovaného mělo svůj počátek v uvedení nesprávného údaje (tedy podporovaného kódu výzvy namísto skutečného kódu nepodporovaného) samotnou žalobkyní.

[9] Městský soud nepřítakal ani tvrzení žalobkyně, že by na ni postupem žalovaného byla přenášena odpovědnost za řádnou kontrolu žádostí. Žalobkyně je profesionálkou ve svém oboru, odpovídá za údaje poskytnuté žalovanému a měla by ovládat detaily svého projektu a být schopna pravdivě uvést vše, co konkrétní dotační výzva vyžaduje. K tomu nepotřebuje být odborníkem v zařazování pod CZ-NACE. Jejím primárním úkolem bylo uvést odpovídajícím způsobem všechny požadované skutečnosti, jejichž správnost ostatně stvrdila podpisem čestného prohlášení. Úkolem poskytovatele je tyto údaje ověřit s dostupnými podklady, tedy s žádostí či podnikatelským záměrem, a na základě toho pak zvolit další postup. Městský soud proto neshledal ani porušení principů dobré správy.

II. Obsah kasační stížnosti žalobkyně, vyjádření žalovaného a replika

[10] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[11] Již z popisu podnikatelského záměru, jenž byl přílohou stěžovatelčiny žádosti o přiznání dotace, plyne, že projekt, na nějž žádala o dotaci, spočíval v procesu inovace způsobu osazování trolejového drátu, nosného lana a souvisejících kotvicích prvků na těleso železnice, a současně obstarání stroje, který prostřednictvím této nově vyvinuté specifické a technologicky zcela nové procedury, což představuje procesní inovaci, vyrábí v místě instalace výsledný inovovaný produkt, kterým je specifickým způsobem natažený a přikotvený trolejový drát a nosné lano, nacházející se nad kolejovým vedením železnice, což představuje produktovou inovaci. Víceúčelové speciální hnací drážní vozidlo určené k výrobě tohoto komponentu umožňujícího bezpečnou jízdu vlakových souprav v rychlostech 200 a více km/h je jediné svého druhu, které je schopno zpracovat stěžovatelkou vyvinutou technologii výroby v místě osazování trolejového drátu a nosného lana. Výstup projektu, ve smyslu produktové inovace, je výsledkem změny užitných vlastností trakčního, resp. trolejového vedení pro traťovou rychlost 200 km/h, a ve smyslu procesní inovace též výsledkem inovativního procesu postaveného na změně principu technologie, která je schopna v požadovaných technických, ekologických a provozních parametrech zajistit zhotovení trakčního, resp. trolejového vedení pro provoz modernizované konvenční a vysokorychlostní tratě. Žalovaný rozhodnutím o přiznání dotace osvědčil jak procesní, tak produktovou inovativnost tohoto postupu.

[12] Rozsudku městského soudu stěžovatelka nejprve vyčítá **nepřezkoumatelnost** spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, neboť soud dostatečně neodůvodnil, na základě jakých skutkových důvodů a na základě jakých právních úvah dospěl k závěru, že její projekt nespadá pod klasifikační třídu CZ-NACE 25.11. V bodě 41 rozsudku totiž soud uvádí, že pro řádné zařazení určité činnosti pod klasifikační třídu CZ-NACE je zapotřebí provést tzv. metodu *top-down*,

pokračování

vymezenou ve vysvětlivkách k tomuto klasifikačnímu systému. Následně však v bodě 52 rozsudku konstatuje, že skutečnost, že správní orgány metodu *top-down* neaplikovaly, nezpůsobuje nezákonnost jejich rozhodnutí. Tento rozpor přezkoumatelně nevysvětlil, ani neposoudil, zda se výstupy z projektu do výrobních procesů jednotlivých komponent, se kterými následně pracuje zařízení, projeví v CZ-NACE 25.11. Dle stěžovatelky díky projektu nutně dochází k potřebě zvyšování výrobních kapacit na území ČR v důsledku využívání vyvinuté inovované metody výroby trakčního vedení. Tím dojde ke kvantifikovatelným projevům výstupů z projektu v klasifikační třídě CZ-NACE 25.11.

[13] Soud pouze mechanicky přejal subjektivní argumentaci prof. Drápala, doc. Suchardy a Ing. Doležala, tedy expertních osob vybraných v rámci řízení o odnětí dotace žalovaným. Jejich expertní hodnocení však neobsahuje žádnou reálnou vazbu na metodiku CZ-NACE a není v nich zmíněn ani účel třídění CZ-NACE, odkaz na vysvětlivky k němu nebo jiný relevantní dokument, který by mohl sloužit k přezkoumání závěrů těchto odborných osob. V bodě 52 pak městský soud uzavřel, že ani skutečnost, že správní orgány neaplikovaly metodu *top-down*, není v daném případě problematická. Dle stěžovatelky je však aplikace metody *top-down* z hlediska zákonnosti správních rozhodnutí zcela klíčová. Bez aplikace vysvětlivkami předvídaného procesu zařizování pod konkrétní kód CZ-NACE nelze uzavřít, že by správní orgány a městský soud hodnotily výstupy z projektu zákonným a přezkoumatelným způsobem.

[14] Kvůli svému nesprávnému závěru o nemožnosti subsumpce výstupů z projektu pod klasifikační třídu CZ-NACE 25.11 se městský soud v bodě 74 dostatečně nezabýval žalobní námitkou směřující k vyloučení možnosti podřazení projektu pod kód CZ-NACE 42.22. Soud se zde totiž odmítl zabývat žalobní námitkou podpořenou znaleckým posudkem Ing. Šafáře, že výstupy z projektu nelze zařadit pod klasifikační třídu CZ-NACE 42.22. Na nepřezkoumatelnosti jeho závěrů nic nemění ani tvrzení městského soudu, že nebylo jeho úlohou posoudit pod jaký konkrétní kód CZ-NACE výstupy z projektu spadají. Bez určení této skutečnosti totiž nelze nikdy vyloučit, že výstupy z projektu nespádají právě do CZ-NACE 25.11.

[15] Stěžovatelka namítá také jiné vady řízení dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívající v tom, že městský soud **nesprávně vyhodnotil povahu znaleckého posudku** Ing. Šafáře. Ten městský soud v bodě 65 rozsudku nesprávně označil za odborné vyjádření, přestože Ing. Šafář podal znalecký posudek ohledně zařazení projektu pod odpovídající kód CZ-NACE ve smyslu § 127a o. s. ř. Podle městského soudu pro takovou činnost nedisponuje potřebnou odborností. Stěžovatelka připomíná, že odborností znalce Ing. Šafáře je obor ekonomika, odvětví ceny a odhady se specializací na drážní vozidla a zařízení, a současně obor doprava, odvětví doprava železniční se specializací na příčiny vzniku nehod v železniční dopravě a stanovení výše škod vzniklých při nehodových událostech. Dle městského soudu se jedná o nerelevantní obory k posuzování povahy projektu, zároveň však neuvedl, který obor by dle jeho právního názoru byl oborem relevantním pro to, aby byl dle něj znalecký posudek v řízení přijatelný ve smyslu § 127a o. s. ř. Závěr městského soudu, že nejde o znalecký posudek, je nepřezkoumatelný, resp. způsobuje jinou vadu rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., spojenou s jeho nezákonností, jelikož městský soud nepracoval se znaleckým posudkem jako s podkladem ve smyslu § 127a o. s. ř., jak vidno z bodu 66 rozsudku.

[16] Soud také v bodě 48 napadeného rozsudku chybně shledal, že hodnocení zařazení projektu pod CZ-NACE je otázkou právní, nikoli skutkovou. Odkázal přitom na rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 4. 3. 2025, č. j. 65 Af 21/2023-67. V něm měl ovšem třídění CZ-NACE povahu právního předpisu. V nyní projednávané věci naopak nepředstavuje statistický třídění CZ-NACE právní předpis. Jedná se výhradně o součást podmínek stanovených

žalovaným v rámci dotační výzvy, takže při subsumpci určité činnosti pod jeho příslušnou kategorii znalec neposuzuje právní otázku. Nadto stěžovatelka nesouhlasí ani s právními východisky tohoto rozsudku. I pokud by znalec např. neuvedl explicitně, že určitá aktivita spadá konkrétně do kategorie CZ-NACE, ale uvedl by pouze, že tato aktivita vykazuje znaky „výroby kovových konstrukcí a jejich dílů...“ (což jsou slova vymezující kategorii CZ-NACE), představovalo by zařazení pod odpovídající kód CZ-NACE skutkovou otázku, která náleží znalci.

[17] Městský soud se také nevypořádal s rozpory mezi expertními hodnoceními expertů povolaných žalovaným (Drápely, Suchardy a Doležala), u nichž ani neřešil jejich erudici ve vztahu k posuzování možnosti zařazení projektu pod CZ-NACE 25.11, a obsahem znaleckého posudku Ing. Šafáře, který jednoznačně konstatoval, že projekt nemůže být zařazen pod CZ-NACE 42.22. Znalecký posudek Ing. Šafáře se věcně i metodicky zabýval zařazením projektu do příslušné třídy CZ-NACE, a to v souladu s metodikou Českého statistického úřadu (dále jen „ČSÚ“), přičemž hodnotil projekt v celkovém kontextu technologického procesu a výstupu projektu, nikoli pouze podle názvu jednoho úkonu nebo funkčnosti jednoho pořizovaného zařízení; naopak vyjádření trojice odborníků, o něž se opírají žalovaný i městský soud, hodnotí činnost převážně v rovině technického rozlišení mezi montáží a výrobou, nikoli z hlediska správné klasifikace v systému CZ-NACE. Soud nevysvětlil, proč jsou závěry tohoto znaleckého posudku zcela odlišné od závěrů přijatých experty žalovaného. Rozsudek je proto nepřezkoumatelný.

[18] Stěžovatelka dále namítá, že správní orgány a následně i městský soud nesprávně právně **posoudily povahu projevů výstupů z projektu v příslušné klasifikační třídě CZ-NACE 25.11.** Soud v bodě 58 rozsudku vytkl stěžovateli, že v rámci správního ani soudního řízení nevysvětlila, v čem spočívá inovativnost projektu. Přitom stěžovatelka ve správním i soudním řízení opakovaně uváděla, že podstatou projektu z hlediska zařazení jeho výstupů pod CZ-NACE 25.11 je skutečnost, že se v této kategorii CZ-NACE projeví výstupy z projektu. Těmi jsou dílčí synergické efekty související s využíváním inovované metody výroby trakčního vedení metodou tažením v tahu. Mezi tyto efekty lze nesporně řadit zejména skutečnosti spočívající v potřebě navýšení výrobních kapacit ve zpracovnách jednotlivých komponentů využívaných v rámci aplikace metody tažení v tahu. Instalace trolejového drátu na místě jeho budoucího využití je pouze finálním úsekem celého výrobního cyklu, nikoli jeho jedinou částí, jak nesprávně dovozuje městský soud.

[19] Ten zároveň v bodě 72 napadeného rozsudku konstatuje, že výstupy projektu se v nějakém rozsahu fakticky mohou projevovat v klasifikační třídě CZ-NACE 25.11, dále však již nekvantifikuje, v jakém rozsahu. Soud tak, obdobně jako dříve správní orgány, zcela rezignoval na aplikaci metody *top-down*, sloužící k přezkoumatelnému určení toho, pod jaký kód CZ-NACE ta která činnost spadá a v jakém případně rozsahu. Městský soud tak bez toho, aby tento rozsah blíže hodnotil, uzavřel, že k takovým projevům nedochází.

[20] Není pravdivé tvrzení z bodu 72 rozsudku městského soudu, že „výroba“ ve smyslu CZ-NACE 25.11 zahrnuje pouze zpracování surovin. Takový závěr je v rozporu s vysvětlivkami, které nezakládají podmínku surovinového vstupu. Třída CZ-NACE 25.11 však zahrnuje i výrobu kovových konstrukcí z prefabrikovaných nebo polotovarových dílů, pokud dochází k jejich technologickému zpracování za účelem vytvoření nového celku. Například výroba ocelových konstrukcí z již válcovaných profilů, nebo výroba mostních konstrukcí z prefabrikovaných částí jednoznačně spadá pod CZ-NACE 25.11, a přitom nepracuje metalurgickým způsobem se surovinami. Závěr, že použití již vyrobeného materiálu vylučuje výrobní činnost, je tak v rozporu s logikou zpracovatelského průmyslu. Například výroba nábytku z hotových desek, automobilů z komponent, nebo kontejnerů z plechů také nezačíná od rudy. Soud rovněž nesprávně interpretoval podmínky výzvy, které se týkají otázky naplnění kritérií projevení výstupů projektu

pokračování

v CZ-NACE 25.11. Z bodu 9.1 písm. h) výzvy totiž vyplývá, že pro splnění jejích podmínek postačuje, že dojde k jakémukoli projevení výstupů projektu v CZ-NACE 25.11 (tj. k projevení v jakémkoli rozsahu v rozmezí 0-100 %): „*podporovány jsou projekty, jejichž výstupy se projeví v odvětvích vymezených oddíly CZ-NACE ...*“. Výstupy se tedy nemusejí projevit např. „převážně“ ve „Výrobě kovových konstrukcí a jejich dílů“. Pro splnění podmínek nynější výzvy k zařazení projektu pod podporovaný kód CZ-NACE tedy postačuje, že k projevení výstupů z projektu dochází v nenulovém rozsahu. Tento závěr podporuje odst. 6.3.1 rozhodnutí o přiznání dotace, který v této souvislosti opět uvádí množné číslo ve vztahu k problematice projevení se výstupů z dotovaných projektů: „*Výstupy Projektu se musí projevit v oborech činností vymezených Výzvou v seznamu odvětvové klasifikace ekonomických činností (CZ-NACE) a zároveň v oborech, které příjemce uvedl v Žádosti o podporu.*“

[21] Třída CZ-NACE 42.22, kterou žalovaný a městský soud dodatečně považují za reálný výstup projektu, navíc nebyla uvedena mezi zakázanými nebo nepodporovanými CZ-NACE ve výzvě. Účelem vymezení CZ-NACE ve výzvě v různých kategoriích je předejít podpoře projektů v rizikových nebo nadměrně dotovaných sektorech. Pokud mezi ně nespadá třída CZ-NACE 42.22, pak nelze v logice výzvy spatřovat žádné stěžovatelčino pochybení v tom, pokud by výstup projektu částečně do této třídy zasahoval, což navíc stěžovatelka odmítá.

[22] Soud nesprávně vyložil pojmy „výroba“ a „montáž“ v kontextu výstupů z projektu, neboť v bodech 32 a 43 rozsudku vycházel z definice těchto pojmů na stránkách Ústavu pro jazyk český. Na jeho webových stránkách odkazovaných soudem však stěžovatelka nenašla žádnou relevantní definici těchto pojmů. I z definic použitých v bodě 43 rozsudku však plyne, že výstupy z projektu lze označit za „výrobu“, neboť proces výroby v rámci projektu sestává z řady kroků, z nichž teprve posledním krokem je osazení trolejového drátu do kotvících prvků trakčního vedení. Ani jeden z těchto kroků nemůže být považován za činnost, která by mohla naplňovat znaky montáže. Zařízení, které bylo pořízeno v rámci projektu, vyvíjí a udržuje předepsaný tah při instalaci trolejového drátu odvíjeného z transportního bubnu. Tím dochází ke vzniku žádoucí nevratné tvarové deformace v materiálu drátu, která umožňuje jeho přesnou a trvalou fixaci v přímém tvaru bez dalších úprav. Tento proces sice nemění chemické složení trolejového drátu, ale zásadně mění jeho mechanický a funkční stav, a to jako poslední krok výrobního postupu vedoucí k vytvoření hotového trakčního vedení. Přitom dochází ke komplexní inovaci celého výrobku, tedy trakčního vedení jako takového, konkrétně k použití drátů s inovovaným chemickým složením (legovaných stříbrem), k vytvoření nových komponent konstrukce (např. věšáků, konzolí, napínacích prvků) a k jejich výrobní a konstrukční integraci v rámci specifického výrobního procesu, včetně produktové certifikace. Tato kombinace jednoznačně zakládá produktovou inovaci, která nemůže vzniknout pouhou montáží existujících prvků, a naopak je třeba ji podřadit pod klasifikaci CZ-NACE 25.11.

[23] Městský soud také v bodě 68 rozsudku konstatuje, že zařízení nemění povahu trolejového drátu, což je dle něj projevem montáže. Tento závěr je však nesprávný a nevyplývá ze správního a soudního spisu. V důsledku použití inovativního natažení trolejového drátu v definovaném tahu pomocí zařízení totiž dochází k nevratným fyzikálním změnám ve struktuře materiálu drátu (zejména vnitřnímu pnutí a změně mezních hodnot pružnosti). Takto vzniklý funkční napnutý vodič jako součást trakčního vedení vykazuje jiné vlastnosti než výchozí materiál. Pokud by bylo následně takto sestavené trakční vedení rozebráno, trolejový drát by již nedosahoval původních technických vlastností, což potvrzuje, že pomocí zařízení dochází ke změně fyzikální podstaty komponenty, nikoliv pouze k jejímu upevnění. Znalecký posudek Ing. Šafáře přirovnává proces vytváření trakčního vedení k výrobě pilot pomocí injektaže, při níž je výsledný produkt závislý na místní aplikaci technologie a nelze jej replikovat jiným způsobem. Nesedí naopak srovnání stěžovatelčina projektu s osazováním kolejnic, které provádí městský soud v bodě 69 rozsudku. Při osazování kolejnic totiž nedochází k jakémukoli jejich napínání, ani osazování specifickým

technologickým postupem, při němž by docházelo k aplikaci metody tažení v tahu. Kolejnice jsou vyrobeny ve slévárně a následně pouze dopraveny na místo jejich určení, bez jakékoli jejich materiálové přeměny. Oproti tomu činnost prováděná zařízením je od osazování kolejnic odlišná. Při osazování trolejového drátu dochází k jeho napínání předem určeným způsobem, čímž dochází k úpravě jeho podoby a částečně i vnitřní struktury. Tím je docíleno možnosti využití tohoto výrobku pro jízdu vlakových souprav rychlostí 200 km/h a více. Závěr uvedený v bodě 72 rozsudku svědčí o nesprávném pochopení povahy zařízení v kontextu projektu.

[24] Správní orgány i městský soud nesprávně a způsobem odporujícím judikatuře vrcholných soudů posoudily **existenci stěžovatelčina legitimního očekávání na vyplacení dotace**. Soud podle ní marginalizuje flagrntnost porušení zákonných povinností ze strany správních orgánů v rámci řízení o přiznání dotace, přičemž pouze mechanicky odkázal na rozsudek SD EU ze dne 25. 3. 2010, C-414/08 P, ve věci *Sviluppo Italia Basilicata*, zejména jeho bod 102, a přehlédrl, že tato judikatura není přílehlavá. V jejím případě totiž v rámci řízení o přiznání dotace správní orgány setrvaly a flagrntně porušovaly právní předpisy, jak bylo konstatováno i v auditu a rovněž v bodě 83 tohoto rozsudku.

[25] Zdůrazňuje dále, že se jejím projektem zabýval žalovaný v rámci třístupňového režimu kontroly splnění náležitostí. Povahu projektu v rámci řízení o přiznání dotace hodnotili experti na klasifikační třídu CZ-NACE 25 a ani oni neidentifikovali, že by projekt neodpovídal klasifikační třídě CZ-NACE 25.11. Nemohla se tedy dopustit zjevného porušení právní úpravy. Pokud by o zjevné porušení právní úpravy šlo, pak by nesprávné zařazení projektu museli zjistit nejpozději již experti v rámci hodnocení projektu. Stěžovatelka byla vůči správním orgánům vždy transparentní. Žádost o přiznání dotace vyplnila dle svého nejlepšího vědomí. Podobu žádosti před jejím podáním konzultovala s příslušnými úředníky poskytovatele dotace. Uvedené vyplývá i ze správního spisu, kdy tuto informaci předložila stěžovatelka v rámci své písemné reakce k závěrům auditu ze dne 1. 12. 2022. Stěžovatelka proto považuje postup žalovaného v rámci řízení o přiznání dotace za konkrétní ujištění o správnosti své žádosti ve smyslu rozsudku SD EU ve věci *Sviluppo Italia Basilicata*. Žalovaný tak měl ve správním řízení o odnětí dotace v rámci správního uvážení vyhodnotit, že pro odnětí dříve přiznané dotace není kvůli flagrntním porušením kontrolních mechanismů na straně poskytovatele dotace naplněna hypotéza § 15 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel, a z toho důvodu nevyužít možnost odnětí dotace.

[26] Městský soud pak v bodě 87 uvedl, že případná nejednoznačnost zařazení projektu nemůže být ku prospěchu stěžovatelce a že v případě předložení nejednoznačně zařaditelného projektu nemůže být ani pochybením správního orgánu, pokud by správnost zařazení správní orgán nesprávně vyhodnotil. Tím však městský soud snímá jakoukoli odpovědnost za výsledek dotačního řízení ze správního orgánu. Takový výklad považuje stěžovatelka v kontextu principů dotačního práva (stojících na snaze o dotování inovativních projektů, které z logiky věci mnohdy nemusí přesně zapadat do již vytvořených „škatulek“ existujících evidenčních tříd) za neudržitelný.

[27] Stěžovatelka proto navrhuje, aby NSS napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[28] Podle **vyjádření žalovaného** je naopak odůvodnění rozsudku přehledné, logické a opřené o podnikatelský záměr stěžovatelky i odborná vyjádření tří expertů (prof. Drápala, doc. Suchardy a Ing. Doležala). Každý z posudků potvrzuje, že jádrem projektu je inovovaná metoda instalace (montáže), nikoli výroba. Námitka, že městský soud pouze mechanicky převzal závěry odborníků, neodpovídá realitě, neboť městský soud sám v bodě 43 rozsudku vyložil pojmy „výroba“ a „montáž“. K námitce nesprávného právního posouzení povahy projektu žalovaný připomíná, že stěžovatelka v rámci projektu žádný nový výrobní proces komponent nevytvářela, nýbrž pořídila zařízení pro instalaci již vyrobených součástí (trolejových drátů, nosných lan, konzolí), jejichž

pokračování

inovativnost spočívala výlučně v technologii montáže („tažení pod tahem“), nikoli ve výrobě samotných komponent. To plyne nejen z odborných posudků, ale i z vlastního podnikatelského záměru stěžovatelky, kde se hovoří o „inovaci montáže trakčního vedení“. Stěžovatelka se nyní účelově snaží prezentovat projekt jako výrobu, avšak v řízení před žalovaným v roce 2021 sama písemně potvrdila, že předmětem projektu je pouze montáž trakčního vedení, nikoli výroba drátu či stožárů.

[29] Lichá je též námitka, že městský soud posoudil pouze činnost zařízení a nezohlednil širší efekty projektu. Ve skutečnosti městský soud vycházel z celého podnikatelského záměru a posoudil, že skutečným výstupem projektu je inovovaná metoda instalace trakčního vedení. Stěžovatelkou zdůrazňovaná výroba některých komponent probíhala mimo rámec projektu, a proto nemůže být rozhodující pro zařazení projektu do CZ-NACE. Projekt je nutno hodnotit dle jeho skutečného jádra, nikoli hypotetických sekundárních dopadů. Stěžovatelce nemohlo vzniknout ani legitimní očekávání, neboť pokud projekt nespadal do podporované kategorie CZ-NACE, nárok na dotaci jí nikdy nevznikl. Posudek Ing. Šafáře skutečně nemohl být uznán jako znalecký posudek, neboť Ing. Šafář není znalcem v oboru, který by jej opravňoval k právní klasifikaci činností dle CZ-NACE.

[30] Stěžovatelka zaslala soudu **repliku**. V ní vytkla žalovanému, že bagatelizuje skutečnost, že on ani městský soud neaplikovali metody *top-down* v rámci zatřídění výstupů z projektu pod odpovídající třídu CZ-NACE podporovanou výzvou a navíc přehlédli, že z popisu podnikatelského záměru vyplývá, že projekt zahrnuje celou řadu komplexních činností, jejichž dílčí výstupy se projevují v oboru činností CZ-NACE 25.11. Při řádném provedení metody *top-down* by tyto skutečnosti správní orgány, resp. městský soud, identifikovaly. Stejně tak nezohlednily, že předmět projektu, který byl hodnocen v rámci řízení o přiznání dotace, je širší než pouze pořízení zařízení, jak je zjevné z použití slovního spojení „se projeví v odvětvích“ v bodě 9.1 písm. h) výzvy. To vyjadřuje kauzální dopad či ekonomickou relevanci výsledků projektu pro dané odvětví, nikoli povinnost, aby vlastní povaha výstupu projektu byla totožná s typovým produktem či operací, k nimž se třída CZ-NACE tradičně vztahuje. Výzva neobsahuje žádné procentuální vyjádření toho, v jakém nejmenším rozsahu se musejí výstupy z projektu v podporované třídě CZ-NACE projevit. K naplnění kritéria tudíž postačuje jakékoli projevení se výstupů v podporované třídě, které bude nenulové. Takové kritérium pak stěžovatelčin projekt splňuje. Městský soud tím, že nedefinoval dostatečně výstup projektu, fakticky nově vytvořil nerelevantní podmínku, že výstup z projektu musí být „výrobkem *stricto sensu*“, ačkoli výzva takový požadavek neobsahuje, a nadto neurčil alternativní zařazení výstupu z projektu, když předtím pouze konstatoval, že se údajně nejedná o CZ-NACE 25.11, aniž by uvedl, kam by výstupy dle jeho hodnocení měly spadat.

[31] Dále stěžovatelka brojí proti tvrzení žalovaného, že ona sama „omezila“ rozsah projektu na montáž. Takový přístup přehlíží, že dotace se vztahovala pouze na uznatelné výdaje, konkrétně na nákup zařízení, zatímco ostatní činnosti (např. vlastní výzkum a vývoj, výroba kovových komponent, implementace metodiky do provozu, výroba svorek, věšáků apod.) byly součástí reálného, věcně uceleného projektu, avšak nebyly hrazeny z dotace. Tyto činnosti však tvořily integrální součást projektu, jak je vymezeno v popisu podnikatelského záměru. Bez jejich provedení by nebylo možné dosáhnout technologického cíle, tedy vytvoření inovovaného výrobku splňujícího požadované užité a fyzikální vlastnosti. Trvá také na tom, že přiznání dotace u ní založilo legitimní očekávání, a volá po řádném výkladu relevantní judikatury, mezi kterou řadí nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2018, sp. zn. I ÚS 946/16, a rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 17. 2. 2023, č. j. 60 Af 49/2021-121, které městský soud v bodě 86 rozsudku bez patřičného zdůvodnění označil za nepřiléhavé.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[32] NSS posoudil kasační stížnost v rozsahu uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Takové vady NSS neshledal, přistoupil tedy k posouzení kasačních námitek.

[33] Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[34] Stěžovatelka nejprve rozsudku vytýká nepřezkoumatelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Tu však spojuje pouze s tím, jak městský soud posoudil relevantnost metody *top-down* při zařizování projektu do klasifikace CZ-NACE. Krom toho obecně konstatuje, že městský soud dostatečně neodůvodnil, na základě jakých skutkových důvodů a jakých právních úvah dospěl k závěru, že její projekt nespadá pod klasifikační třídu CZ-NACE 25.11. Správností i přezkoumatelností argumentace městského soudu k této otázce se však NSS zabývá níže v části III. b). Není proto nutné, aby se samostatně obecně vyjadřoval rovněž k nepřezkoumatelnosti rozsudku. K ní by sice přihlédl, nad rámec otázky metody *top-down*, i z úřední povinnosti, ovšem z úřední povinnosti tuto vadu neshledal. Rozsudek městského soudu je velmi podrobný a přesvědčivě odůvodněný, jakkoli se v něm stěžovatelka uměle snaží najít vnitřní rozpory.

III. a) Nesprávné vyhodnocení povahy znaleckého posudku

[35] Stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku, respektive jinou vadu řízení v tom, že soud neakceptoval jako znalecký posudek vyjádření Ing. Šafáře. Tato námitka není důvodná, protože zdůvodnění městského soudu obsažené v bodě 65 jeho rozsudku je zcela srozumitelné a přesvědčivé. Městský soud konstatoval, že posudek sice obsahuje znaleckou doložku ve smyslu § 127a o. s. ř., takže by s ním měl zacházet jako se znaleckým posudkem zadaným soudem. Zároveň však připomněl, že podle § 1 odst. 3 zákona č. 254/2019 Sb., o znalcích, znaleckých kancelářích a znaleckých ústavech, musí znalec vykonávat svou činnost pouze v rámci svého oboru, odvětví a případné specializace. Ing. Šafář podal posudek jako znalec v oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady se specializací na drážní vozidla a zařízení, dle seznamu znalců je ještě znalcem v oboru doprava, odvětví doprava železniční, ovšem se specializací na příčiny vzniku nehod v železniční dopravě a stanovení výše škod vzniklých při nehodových událostech. Předmětem znaleckého posudku však bylo posouzení inovativního řešení trakčního vedení a zařazení takové činnosti pod příslušnou kategorii CZ-NACE.

[36] I podle názoru NSS je mezi odborností Ing. Šafáře a předmětem znaleckého posudku pouze volná souvislost, daná vztahem k železnici a drážním vozidlům. Předmětem znaleckého posudku však nebyla nehoda na železnici, což je znalcová specializace, ale povaha stěžovatelčina projektu a jeho zařazení mezi „výrobu“ či naopak „montáž“. Stěžovatelka nepolemizuje s tím, jak městský soud vymezil znalcovu odbornost, ani s tím, jak vymezil předmět posudku. Nepřezkoumatelnost rozsudku spatřuje pouze v tom, že městský soud pozitivně nevymezil, jaký obor by byl relevantní pro to, aby šlo o znalecký posudek ve smyslu § 127a o. s. ř. Úkolem soudu však bylo předložený znalecký posudek přijmout, nebo odmítnout, protože odbornost znalce neodpovídá obsahu posudku, a tento závěr odůvodnit. To městský soud v bodě 65 rozsudku učinil.

[37] Městskému soudu navíc nelze vytýkat, že neuvedl, který obor by dle jeho právního názoru byl oborem relevantním pro to, aby byl dle něj znalecký posudek odpovídající na zadané otázky přijatelný ve smyslu § 127a o. s. ř. Rozhodující odborné otázky zadané zadavatelem tohoto posudku Ing. Šafářovi z května 2025, který stěžovatelka zaslala městskému soudu spolu s průvodním dopisem v květnu 2025 a je založen jako příloha ve spise městského soudu, jsou totiž formulovány jako otázky právní, a nikoli skutkové, takže k jejich zodpovězení by nebyl příslušný žádný znalec bez ohledu na svou odbornost. První otázka zněla: „*Lze projektový záměr blíže popsany v dokumentu*

pokračování

s názvem Podnikatelský záměr – Inovace trakčního vedení (...) zařadit pod CZ NACE 42.22.21 (...)?” Druhá zadaná otázka pak zněla: „*Lze projektový záměr definovaný v otázce č. 1, tj. pořizovanou technologií, jakož i samotný předmět projektového záměru, zařadit pod CZ NACE 25.11 (Výroba kovových konstrukcí a jejich dílů)?*“ Krom toho byly zadány dvě další otázky, které se však pouze obecně týkaly typu novosti procesu a výsledného produktu předloženého projektu.

[38] Již městský soud v bodě 65 rozsudku správně připomněl, že úkolem znalce zde bylo z hlediska položených otázek hodnocení právní, a nikoliv čistě skutkové (odborné) otázky. Znalec přitom nemůže hodnotit právní otázky, k čemuž městský soud obecně odkázal na rozsudek NSS ze dne 5. 2. 2020, č. j. 8 Afs 214/2019-36, podle nějž platí: „*Co se týká námitky nesprávnosti hodnocení znaleckého posudku, ztotožňuje se Nejvyšší správní soud s městským soudem a žalovaným. Otázka, zda určitý skutkový stav (daný vzorek), lze označit za trhanou tabákovou náplň, či nikoliv, je otázkou právní. Znalci je přitom vyhrazeno pouze zkoumání otázek skutkových (tj. parametry daného výrobku jako je list, do kterého je doutník zabalen, hmotnost, obvod, délka, případně senzorické vlastnosti jako chuť, vůně a síla). Právní hodnocení náleží pouze správním orgánům či soudům. Závěr znalce, že se jedná o trhanou tabákovou náplň, je právě podřazení skutkového stavu pod právní pojem, jde tedy o právní posouzení, ke kterému není znalec příslušný.*“

[39] Tato judikatura rozhraničující (nepřípustné) právní a (přípustné) skutkové otázky zadávané znalci byla nedávno v rozsudku NSS ze dne 13. 2. 2026, č. j. 7 Afs 84/2025-30, zpřesněna přímo ve vztahu k otázce, zda může znalec posuzovat zařazení projektového záměru pod klasifikaci CZ NACE. V jeho bodě 18 NSS odpověděl tak, že „*nelze souhlasit se stěžovatelem, že k zařazení výrobního procesu je třeba takových odborných znalostí, že toto nemůže provést správce daně či soud, ale pouze znalec. Takový názor je mylný, neboť zařazení určité činnosti do jakékoli klasifikace (PRODCOM, NACE, kombinovaná nomenklatura atd.) je vždy otázkou právní, kterou může rozhodnout pouze správce daně nebo soud. Znalec může výrobní proces posoudit toliko po skutkové stránce, tj. znalec se vyjadřuje k tomu, jak proces probíhá, jaké jednotlivé úkony jsou prováděny, jakým způsobem, jaký materiál je použit, k jakým fyzikálním či chemickým reakcím dochází atd. Tyto informace ze znaleckého posudku pak může správce daně, resp. soud, použít při právním hodnocení věci, tj. při zařazování činnosti pod určitou kategorií předmětné klasifikace. Zařazení do klasifikace NACE nemůže tedy činit znalec, a pokud jsou takové závěry v posudku uvedeny, nemůže k nim správce daně přihlížet.*“ Ani v nynějším případě tedy nemohl Ing. Šafář ve svém posudku závazně odpovědět na otázku, zda stěžovatelčin projekt lze či nelze zařadit pod CZ NACE 25.11, a nemohl by to učinit ani žádný jiný znalec, bez ohledu na svou odbornost.

[40] Navíc to, že městský soud nepřijal předložený posudek jako znalecký posudek ve smyslu § 127a o. s. ř., neznamená, že by jej ignoroval. Z bodů 66 a násl. rozsudku plyne, že jej zohlednil stejně jako vyjádření expertů oslovených žalovaným, tedy v rozsahu, v jakém se Ing. Šafář vyjadřoval k technickým hlediskům, povaze a parametrům činnosti (výrobního procesu, resp. montáže). Proto také nemusel řešit konkrétní erudici těchto expertů, protože s nimi také nenakládal jako se znaleckými posudky ve smyslu § 127a o. s. ř., nýbrž pouze jako s expertními hodnoceními a podklady pro rozhodnutí žalovaného. Z bodů 67 a 68 rozsudku městského soudu je zjevné, že městský soud nerozporoval odborný popis povahy projektu a jeho jednotlivých fází, který rekapituloval v bodech 62 a 63. Konstatoval nicméně, že tento popis není „*s to vyvrátit závěr, že posuzované výstupy činnosti žalobkyně nespádají do CZ-NACE 25.11*“, neboť se s Ing. Šafářem neshodl v otázce, zda projekt lze či nelze podřadit pod kód CZ-NACE 25. V bodě 67 vysvětlil, že se s Ing. Šafářem neshoduje v tom, jaké je klíčové kritérium pro klasifikaci projektu pod jednotlivé kódy CZ NACE, neboť podle městského soudu „*rozhodujícím klasifikačním kritériem je v tomto případě technologický charakter činnosti spočívající ve zpracování kovových materiálů do podoby technických výrobků (konstrukčních prvků trakčního vedení), nikoli v místě jejího provádění.*“

[41] Taková úvaha již příslušela právě soudu, nikoli znalci, neboť jak bylo vyloženo výše, samotná klasifikace projektu je otázkou právní, nikoli skutkovou. Stěžovatelka sice vytýká městskému soudu, že v bodě 48 napadeného rozsudku konstatoval, že otázku vlastního zařazení pod příslušný kód CZ-NACE vnímá jako otázku právní, nicméně tento problém již byl vyřešen výše citovaným rozsudkem č. j. 7 Afs 84/2025-30.

III. b) Nesprávné zatřídění do výzvy

[42] Dále je třeba posoudit správnost samotného zařazení stěžovatelčina projektu dle výzvy. Podle jejího bodu 3.1. byly podporovanými aktivitami:

- a) zvýšení technických a užitných hodnot výrobků, technologií a služeb (produktová inovace);
- b) zvýšení efektivnosti procesů výroby a poskytování služeb (procesní inovace);
- c) zavedení nových metod organizace firemních procesů prostřednictvím zavádění nových informačních systémů integrující a automatizující procesy uvnitř podniku zaměřené především na propojení výzkumných a vývojových (VaV) aktivit, inovací a výroby (organizační inovace);
- d) zvýšení prodeje výrobků a služeb prostřednictvím významné změny v designu produktu nebo balení nebo zavedení nových prodejních kanálů (marketingová inovace).

[43] Bod 9.1. výzvy obsahoval formální podmínky přijatelnosti projektu. V jeho písmeni h) je uvedeno: „*podporovány jsou projekty, jejichž výstupy se projeví v odvětvích vymezených oddíly CZ-NACE C 10 (kromě C 10.91), 11, 13–33; E 38.32; J 58, 59.20, 60, M 71.2, S 95.1, mimo CZ-NACE 19.10 a 20.60 (viz příloha b) Podporované kategorie CZ-NACE Výzvy)*“. Podporované kategorie CZ-NACE jsou blíže rozvedeny v příloze b) výzvy. Výzva tak přímo označila vybrané kategorie, do kterých musí přihlašovaný projekt spadat (projevit se v nich), aby vůbec mohl úspěšně usilovat o získání finanční podpory. Stěžovatelka svůj projekt zařadila pod podporovaný kód CZ-NACE 25.11. Podle žalovaného ovšem výstupy stěžovatelčina projektu tuto deklarovanou a výzvou podporovanou kategorii nenaplnují, přičemž porušení této povinnosti je dle bodu 6.3.2. rozhodnutí o poskytnutí dotace sankcionováno nevyplacením 100 % poskytnuté dotace. I pokud by tedy nedošlo k odnětí dotace podle § 15 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel, šlo by o důvod pro její nevyplacení.

[44] Ze správního spisu dále vyplývá, že se žalovaný začal otázkou splnění uvedeného kritéria podporovaného kódu CZ-NACE zabývat až ve chvíli, kdy po poskytnutí dotace vydal auditní orgán auditní zprávu, ve které ve vztahu ke stěžovatelčině projektu dospěl k závěru, že nesplňuje kritérium formálních náležitostí pod bodem 12, neboť projekt podle něj nespadá do kategorií CZ-NACE podporovaných výzvou. Na základě toho zahájil žalovaný se stěžovatelkou řízení o odnětí dotace a poskytnutou dotaci jí odejmul podle § 15 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel.

[45] Žalobkyní deklarovaná kategorie činnosti CZ-NACE 25.11 zní: „*Výroba kovových konstrukcí a jejich dílů*“. Podle městského soudu vymezení této činnosti jako výroby nepřipouští jiný typ činnosti než výrobu. Aby tak stěžovatelčin projekt mohl spadat pod kategorii CZ-NACE 25.11, musel by být výsledek projektu výrobkem. Podle městského soudu žalovaný dostatečně zjišťoval, vyhodnotil a zdůvodnil, že podstatou projektu (jeho výstupem) není výrobek či činnost projevující se v rámci kategorie CZ-NACE 25.11 (tedy v oblasti výroby kovových konstrukcí a jejich dílů). Klasifikace ekonomických činností CZ-NACE (vycházející z klasifikace NACE dle nařízení Evropského parlamentu a Rady ES č. 1893/2006) je zavedena pro statistické účely, jejím primárním cílem je dostupnost spolehlivých dat o činnostech (jednotek, subjektů) v ekonomických oblastech napříč EU. O vydání této klasifikace bylo publikováno sdělení ČSÚ ze dne 18. 9. 2007,

pokračování

č. 244/2007 Sb., resp. ze dne 10. 12. 2024, č. 400/2024 Sb., o aktualizaci Klasifikace ekonomických činností (CZ-NACE).

[46] Oddíl 25 „Výroba kovových konstrukcí a kovodělných výrobků, kromě strojů a zařízení“ je ve vysvětlivkách NACE (str. 66) vymezen tak, že zahrnuje „výrobu „čisté“ kovových výrobků (jako jsou nádrže, zásobníky, konstrukce), které mají zpravidla statickou funkci. Následující oddíly 26-30 oproti tomu zahrnují výrobu nebo montáž (popř. sestavování) takových výrobků (tyto výrobky mohou obsahovat kromě kovu i jiné materiály), pro jejichž činnost jsou zapotřebí pohyblivé části a součásti, pokud se nejedná o prvky čisté elektrické, elektronické nebo optické (nebo pracují na elektrickém, elektronickém nebo optickém principu). Oddíl 25 dále zahrnuje výrobu zbraní a střeliva. Tento oddíl nezahrnuje: - odborné opravy a údržbu kovodělných výrobků vyráběných v tomto oddílu (33.1) - odbornou instalaci zařízení, jejichž výroba patří do tohoto oddílu (např. kotlů ústředního topení), v budovách (43.22). V rámci oddílu vymezená skupina 25.1 zahrnuje výrobu konstrukčních výrobků a jejich dílů (např. nosných konstrukcí nebo rámců) z kovu.“ Stěžovatelkou v žádosti uvedená třída 25.11 označená jako „Výroba kovových konstrukcí a jejich dílů“ zahrnuje výrobu kovových nosných konstrukcí pro použití ve stavebnictví a jejich dílů (např. věží, pilířů, příhradových konstrukcí, mostů); výrobu kovových konstrukcí pro využití v průmyslu (konstrukcí pro vysoké pece, zdvihací a manipulační zařízení atd.); výrobu prefabrikovaných budov převážně z kovu (stavebních buněk, kabin atd.). Nezahrnuje výrobu částí lodních kotlů a kotlů pro elektrárny (25.30); výrobu montovaných součástí pro železniční svrsky (25.99); stavbu částí lodí (30.11).

[47] Jádrem neshody mezi stěžovatelkou na straně jedné a žalovaným a městským soudem na straně druhé spočívá v tom, že žalovaný dospěl k závěru, že aby stěžovatelčin projekt mohl spadat pod kategorii CZ-NACE 25.11, musel by být výsledek projektu výrobkem; výsledkem jejího projektu je však montáž. I podle NSS je stěžovatelčina polemika s tímto závěrem nepřesvědčivá.

[48] Nejprve namítá, že jí městský soud v bodě 58 rozsudku vytkl, že v rámci správního ani soudního řízení nevysvětlila, v čem spočívá inovativnost projektu. To není pravda, protože jí městský soud vytkl něco jiného. Začátek bodu 58 totiž zní: „Žalobkyně nikdy přesvědčivě nevysvětlila, že by snad předmětem projektu měla být inovace jednotlivých komponentů, např. trolejového drátu. Posuzovanou inovací je totiž to, jak jsou drát a další komponenty instalovány. Žalobkyně až zavádějícím způsobem hovoří nepřesně o „výrobě trakčního vedení“, když jde o jeho montáž/instalaci prostřednictvím zařízení...“ Městský soud zde tedy zpochybňuje vztah inovativnosti stěžovatelčina projektu k „výrobě“, nikoli samotnou „inovativnost“, stejně jako předtím žalovaný, kterého městský soud souhlasně cituje např. v bodě 52: „Žalovaný totiž její naplnění nespochybňoval (výsledek byl nepochybně inovací), nicméně zpochybňoval souvislost procesní a produktové inovace s kódem 25.11 (ke vztahu procesní a produktové inovace srov. ještě níže).“

[49] Tvzení městského soudu za jejich skutečný význam posouvá stěžovatelka i svou další námitkou, v níž označuje za nepravdivé „tvrzení Soudu z odst. 72 Rozsudku, že „výroba“ ve smyslu CZ-NACE 25.11 zahrnuje pouze zpracování surovin. Takový závěr je v rozporu s Vysvětlivkami, které nezakládají podmínku surovinového vstupu.“ Tím ovšem stěžovatelka pouze absolutizuje jedno slovo použité v bodě 72 rozsudku, jehož první polovina zní: „72. Opakovaně musí soud upnout pozornost na to, že pro zařazení výstupů projektu je zásadní, co mělo činit zařízení, na jehož pořízení obdržela žalobkyně dotaci. Tím nebyla výroba kovových komponent, ale jen jejich montáž (natažení) do celku trakčního vedení. To je právě ta činnost zařízení, na kterou žalobkyně odkazuje, a kterou se nepochybně žalovaný zabýval. Uvedené ostatně sama žalobkyně potvrdila v bodě 27 žaloby, když uvedla, že zařízení drát a nosné lano jen napne, čímž docílí specifických fyzikálních vlastností. Jde tak pouze o manipulaci s kovovými komponenty, aby z nich bylo možné „vytěžít“ co nejlepší fyzikální a jiné technické vlastnosti. Lapidárně řečeno, žalobkyně na místo pouze doveze kovové komponenty, ze kterých pak dojde k sestavení uvedeného inovativního trakčního vedení, kdy je inovativní metodou tažení v tabu natáhne. Je zřejmé, že zařízení nevyrábí kovové komponenty ve smyslu **zpracování surovin** v rámci zpracovatelského průmyslu, kam je zařazen oddíl 25 CZ-NACE spolu s třídou 25.11. Neobstojí snaha žalobkyně označit zařízení za jakýsi „výrobní stroj kovových komponent trakčního vedení“, když to je má pouze specificky

natáhnout. Zařízení pouze za využití procesní inovace spočívající ve specifickém způsobu natažení (nainstalování) kovových komponent využije jejich chemických a fyzikálních vlastností, které již mají z výroby.“ (zvýraznil NSS) Městský soud tedy pouze konstatuje, že stěžovatelka nevyrábí kovové komponenty, což je typicky spjato se zpracováním surovin, nýbrž tyto komponenty pouze montuje. Pochybným výkladem nelze dojít k závěru, že by zde městský soud tvrdil, že „výroba“ dle oddílu 25 CZ-NACE spolu s třídou 25.11, „*zahrnuje pouze zpracování surovin*“, jak se snaží tvrdit stěžovatelka. Pokud následně uvádí příklady výroby, která nespočívá pouze ve zpracování surovin, polemizuje s názorem, který městský soud nevyřkl.

[50] Ten totiž konstatoval, že pokud je oddíl 25 CZ-NACE označen jako „**Výroba** kovových konstrukcí a kovodělných výrobků, kromě strojů a zařízení“ a konkrétně třída 25.11 jako „**Výroba** kovových konstrukcí a jejich dílů“, pak podstatou projektu musí být „výroba“. Toto jasné tvrzení se stěžovatelka snaží problematizovat tím, že „*v rámci nyní řešené Výzvy proto platí, že pro splnění jejich podmínek (ve vztahu k zařazení projektu pod podporovaný kód CZ-NACE) postačuje, že k projevení výstupů z Projektu dochází v nějakém (jinak řečeno nenulovém) rozsahu.*“ Tvrzení, že stačí, aby se výstupy projektu projevíly v podporovaném kódu alespoň v „nenulovém rozsahu“, však představuje novou námitku, neuplatněnou v žalobě, která byla založena na tvrzení, že stěžovatelčin projekt se projevuje právě v oboru činnosti CZ-NACE 25.11, a nikoli v činnosti CZ-NACE 42.22 (viz např. body 34 a 36 žaloby). Za situace, kdy žaloba byla založena na polemice, zda byl stěžovatelčin projekt z hlediska klasifikace CZ-NACE přeneseně řečeno „černý, nebo bílý“, je kasační námitka, že by měl podle ní dostačovat i „nějaký stupeň šedi“ nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť nebyla uplatněna před městským soudem, takže se s takovou podobou argumentace nemohl vypořádat.

[51] Stěžovatelka dále zdůrazňuje, že zařazení NACE je založeno na metodě *top-down*. Jde tedy o hierarchické zařazení v tom smyslu, že jednotky na nižší úrovni klasifikace musejí odpovídat zařazení na vyšších úrovních. Pro splnění této podmínky se začíná s určením pozice jednotky na nejvyšší úrovni klasifikace a pokračuje se směrem dolů. Městský soud shledal, že žalovaný, ač tento přístup explicitně nepoužil, dospěl k závěrům souladným s touto metodou. Stěžovatelka spatřuje rozpor v tom, že městský soud na jednu stranu označil použití této metody za potřebné, zároveň však neshledal nezákonnost správních rozhodnutí v tom, že správní orgány tuto metodu neaplikovaly.

[52] I zde je třeba nejprve sladit stěžovatelčina tvrzení o obsahu rozsudku s jeho skutečným zněním. Městský soud v bodě 41 rozsudku neuvedl, že „*pro řádné zařazení určité činnosti pod klasifikační kód CZ-NACE, je zapotřebí provést tzv. metodu top-down, vymezenou ve vysvětlivkách k tomuto klasifikačnímu systému*“, jak stěžovatelka tvrdí v kasační stížnosti. Městský soud zde pouze souhlasil se stěžovatelkou, že „*zařazení NACE je založeno na metodě top-down. Jde tedy o hierarchické zařazení v tom smyslu, že jednotky na nižší úrovni klasifikace musí odpovídat zařazení na vyšších úrovních. Pro splnění této podmínky se začíná s určením pozice jednotky na nejvyšší úrovni klasifikace a pokračuje se směrem dolů. Soud níže vysvětlí, že žalovaný, ač tento přístup explicitně nepoužil, dospěl k závěrům s touto metodou souladným.*“ Městský soud zde tedy metodu *top-down* neoznačuje za metodu, podle které by měly správní orgány vždy výslovně postupovat, nýbrž pouze za metodu, podle níž je vystavěno zařazení NACE. Žalovaný tuto metodu sice výslovně nepoužil, ale dospěl k závěrům, které jsou s ní souladné.

[53] V takové úvaze nespátřuje NSS žádný rozpor. Ani sama stěžovatelka ostatně neuvádí, proč by mělo výslovné použití metody *top-down* vést k jiným závěrům, než ke kterým dospěl žalovaný. NSS připomíná, že oddíl 25 CZ-NACE je označen jako „Výroba kovových konstrukcí a kovodělných výrobků, kromě strojů a zařízení“, třída 25.11 pak jako „Výroba kovových konstrukcí a jejich dílů“. Mezi jejich vymezením tedy není žádný zjevný rozpor, který by vyžadoval nejprve posoudit, zda se stěžovatelčin projekt vejde do oddílu „Výroba kovových konstrukcí

pokračování

a kovodělných výrobků, kromě strojů a zařízení“, a pak teprve posuzovat, zda se vejde do třídy „Výroba kovových konstrukcí a jejich dílů“. Těžiště sporu mezi stěžovatelkou a žalovaným spočívá v tom, že její projekt, a to i podle jejího podnikatelského záměru, byl založen na „montáži“, nikoli na „výrobě“. Nové tvrzení, že by stačilo, aby se alespoň v nenulové míře projevoval i ve výrobě, představuje nepřipustnou kasační námitku, jak NSS vyložil výše v bodě [50]. Zkrátka ať je stěžovatelčin projekt posuzován shora či zdola, jeho podstatou je montáž, nikoli výroba.

[54] Podstatné tedy je, že městský soud v bodě 72 rozsudku dostatečně vysvětlil, proč stěžovatelčin projekt nespadá pod oddíl 25 CZ-NACE spolu s třídou 25.11, naopak jak vyložil v bodě 74 rozsudku, nebylo nezbytné, aby se podrobně vypořádal se stěžovatelčíným nesouhlasem s podřazením projektu pod kód CZ-NACE 42.22 provedeným v expertním posouzení prof. Drápaly. Stěžovatelce totiž byla dotace odňata proto, že její projekt **nespadá** do konkrétního **podporovaného** kódu, nikoli proto, že **spadá** do konkrétního **nepodporovaného** kódu CZ-NACE, aniž by bylo zároveň třeba, aby tento nepodporovaný kód byl kódem „zakázaným“. Logika dotačních výzev spočívá v tom, že se mohou hlásit projekty, které spadají do některé z podporovaných skupin. Do kterého nepodporovaného kódu spadá, je pro posouzení odnětí dotace zcela irrelevantní. Městský soud má tedy pravdu, když v bodě 74 konstatuje, že „*nebylo úlohou jeho či dříve žalovaného definitivně uzavřít, o jaký kód (pokud jde o jiný, než výzvou podporovaný) se skutečně jedná. Podstatné je, že se s žalovaným shodl na tom, že výstupy projektu nelze zařadit pod kód 25.11 ani pod jiný podporovaný kód CZ-NACE (žalobkyně neuvádí jiný konkrétní podporovaný kód, trvá na tom, že jde o třídu 25.11).*“

[55] Dílčí výtku směřuje k tomu, že v bodě 32 městský soud odkázal na definice pojmů výroba a montáž z internetové příručky Ústavu pro jazyk český Akademie věd ČR, s nimiž dále pracoval v bodě 43. NSS připomíná, že na tyto definice soud při jednání výslovně upozornil v rámci provádění dokazování účastníky, tedy i stěžovatelčina přítomného zástupce. Pokud považoval tento postup za problematický, mohl uplatnit námitku proti průběhu dokazování. Pokud pak v kasační stížnosti tvrdí, že „*v rámci webového odkazu citovaného Soudem neshledal žádnou definici, která by byla relevantní k nyní řešené problematice*“, což dokládá výřezem z webových stránek Ústavu pro jazyk český Akademie věd ČR, je třeba upozornit, že v bodě 43 městský soud výslovně uvádí, že používá definice ze Slovníku spisovné češtiny, resp. Slovníku spisovného jazyka českého, na které je odkaz pod zkratkami SSČ a SSJČ viditelnými i ve výřezu z webových stránek uvedeném v kasační stížnosti.

[56] V bodech 41 až 46 kasační stížnosti se stěžovatelka vrací k věcné podstatě sporu a opět se snaží prokázat, že podstata jejího projektu je ve „výrobě“, nikoli v „montáži“. Opakuje popis toho, jak instaluje trakční vedení za použití drátů s inovovaným chemickým složením (legovaných stříbrem), k vytvoření nových komponent konstrukce (např. věšáků, konzolí, napínacích prvků), a jak dochází k jejich výrobní a konstrukční integraci v rámci specifického výrobního procesu, včetně produktové certifikace.

[57] K této odborné diskusi stačí připomenout, že jak žalovaný na stranách 6 až 8 svého rozhodnutí, tak městský soud v bodech 49 až 52 rozsudku vyšel z odborných posudků trojice výše uvedených externích odborníků. Městský soud konstatoval, že tyto podklady byly pro rozhodnutí žalovaného dostatečné a jeho rozhodnutí tudíž není ani v této otázce nepřezkoumatelné.

[58] Namísto vlastního komplexního věcného posouzení procesů, které jsou podstatou stěžovatelčina projektu, tedy NSS pouze poukáže na domnělost rozporů, které spatřuje v napadeném rozsudku. Stěžovatelka v kasační stížnosti zdůrazňuje, že v trolejovém drátu dochází v důsledku inovativního natažení trolejového drátu k nevratným fyzikálním změnám ve struktuře materiálu drátu, a kdyby bylo trakční vedení rozebráno, trolejový drát by již měl jiné vlastnosti.

To ovšem městský soud v bodě 68 nepopírá, naopak v něm přiznává, že dochází ke změnám drátu, které jsou ovšem důsledkem „montáže“, nikoli „výroby“: „Z podnikatelského záměru (ale i samotného znaleckého posudku) je zřejmé, že je to právě činnost zařízení, která vyvolává ony inovativní vlastnosti trakčního vedení. V jejich důsledku přitom jistě může **docházet k nastavení (zlepšení) fyzikálních parametrů drátu**, jak uvádí znalec. Zařízení ovšem podle soudu **nemění fyzikální parametry drátu ve smyslu výroby (zpracování), ale ve smyslu montáže (...).**“

III. c) Legitimní očekávání

[59] Poslední okruh námitek se týká stěžovatelčina narušeného legitimního očekávání na vyplacení dotace. Nejprve jí totiž byla dotace v řádu desítek milionů korun přiznána, ovšem následně jí byla na základě výsledků auditu odňata, jak bylo, včetně posloupnosti úkonů žalovaného, popsáno výše v bodě [2].

[60] Zde je třeba připomenout, že městský soud dal v bodě 78 svého rozsudku stěžovateli v mnohém zapravdu: „Žalovaný skutečně nepřipustně zanedbal kontrolu žádostí – šlo přitom o systémový problém, jak vyplývá ze zprávy o auditu. Pak zcela zbytečně docházelo k situacím, kdy již poskytnuté dotace (v nynější věci jde nadto o značně vysokou částku) následně odnímá. Tím do určité míry skutečně narušuje důvěru subjektů ve správnost postupů orgánů veřejné správy a zasahuje do jejich ekonomických vztahů. Přesto jeho přístup k posuzování žádostí nemohl v nynější věci vést k závěru o nezákonnosti postupu žalovaného, resp. nezákonnosti rozhodnutí obou stupňů.“

[61] Zároveň však městský soud připomněl, že takové odnětí již přiznané dotace, jakkoli nepřijemné, je připuštěno judikaturou NSS jako postup předvídaný v § 15 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel. Podle něj platí: Řízení o odnětí dotace nebo návratné finanční výpomoci může být zahájeno, došlo-li po vydání rozhodnutí o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci (...)

b) ke zjištění, že údaje, na jejichž základě byla dotace nebo návratná finanční výpomoc poskytnuta, byly neúplné nebo nepravdivé.

[62] Jak NSS konstatoval v bodě 23 rozsudku č. j. 8 Afs 288/2023-30, „ze samotné podstaty možnosti odnětí určitého práva (přiznání dotace) plyne zásah do práv a očekávání toho, komu bylo právo (zde dotace) přiznáno. Jinak řečeno, pokud by Nejvyšší správní soud akceptoval náhled předestřený stěžovatelkou, pak by to znamenalo, že rozhodnutím jednou přiznaná dotace (byť v rozporu se zákonem či právem EU) by nemohla být beze změny skutkových okolností odňata. Tím by však byl popřen samotný smysl zákonem předpokládané možnosti odnětí dotace. V tomto směru lze odkázat i na existující judikaturu týkající se legitimního očekávání příjemců veřejných podpor v rámci EU, která mimo jiné vychází z toho, že za splnění podmínek dotace jsou odpovědní výlučně jejich příjemci, přičemž zásady legitimního očekávání se nemůže dovolávat příjemce, který se dopustil zjevného porušení platné právní úpravy (viz například rozsudek NSS ze dne 19. 9. 2012, č. 1 Afs 59/2012-34, a v jeho bodě 41 odkazovanou judikaturu Soudního dvora EU).“

[63] Městský soud v bodech 79 až 82 rozsudku podrobně rozebral judikatorní podmínky pro uplatnění takového zásahu do očekávání příjemce dotace a tuto judikaturu již zde není třeba opakovat, neboť stěžovatelka polemizuje pouze s dílčími závěry městského soudu.

[64] Nejprve mu vytýká, že mechanicky odkázal na nepřiléhavý bod 102 rozsudku SD EU ve věci *Sviluppo Italia Basilicata*. Ten však zmínil v bodě 82 svého rozsudku pouze na podporu svého východiska, že předpokladem práva dovolávat se legitimního očekávání je poskytnutí konkrétních ujištění ze strany poskytovatele dotace, která mohou vzbudit legitimní očekávání u jejich adresáta. Tato ujištění přitom musí být v souladu s použitelnými právními předpisy, takže musí jít o aktivní úkon poskytovatele dotace, který by neměl být ve zjevném rozporu s právem.

pokračování

[65] Samotné toto východisko, a tedy i městským soudem zmíněný rozsudek SD EU, ladí s jejími vlastními tvrzeními. Neshoda mezi ní a městským soudem panuje až v tom, jestli úkony poskytovatele dotace v jejím případě byly či nebyly „ve zjevném rozporu s právem“ a zda se jí dostalo přesvědčivých ujištění o správnosti jejího postupu. K tomu městský soud v bodě 83 rozsudku uznal, že *„pravidla posuzování a hodnocení žádostí nejsou zcela jasná a srozumitelná (není zcela jasné, co vlastně žalovaný hodnotí), v každém případě to, že žalovaný podcenil kontrolu formálních náležitostí a podmínek přijatelnosti, nevylučuje možnost rozhodnout o odnětí dotace. Ani význam zařídění pod CZ-NACE, který se měl podávat mj. ze žalobkyní odkazované prezentace pro školení hodnotitelů od Ing. Radka Navrátila z roku 2020, na tom nic nemění. V konečném důsledku je klíčové, že pochybení žalovaného v této konkrétní věci mělo svůj prvopočátek v uvedení nesprávného údaje žalobkyní.“*

[66] V předchozí části III. b) se NSS shodl s městským soudem a žalovaným, že stěžovatelka svůj projekt skutečně zařídila chybně. Vzhledem k nejasnosti toho, co žalovaný skutečně hodnotí v jednotlivých krocích posuzování žádosti o dotace, pak dost dobře nelze ani shledat, že by se jí v některém konkrétním kroku tohoto posuzování dostalo výslovného (nutně chybného) ujištění, že její zařídění pod kód CZ-NACE 25.11 bylo správné. Pokud stěžovatelka tvrdí, že podobu žádosti před jejím podáním konzultovala, je třeba připomenout, že již žalovaný na straně 9 svého rozhodnutí uvedl, že není jasné, z jakých podkladů vycházeli stěžovatelkou uvádění úředníci, a zřejmě šlo pouze o telefonické či e-mailové informace.

[67] Stěžovatelka následně polemizuje s tvrzením městského soudu v bodě 87 rozsudku, že případná nejednoznačnost zařídění projektu nemůže být ku stěžovatelčině prospěchu a že v případě předložení nejednoznačně zařiditelného projektu nemůže být ani pochybením správního orgánu, pokud by správnost zařídění správní orgán nesprávně vyhodnotil. Zde je vhodné pro korektnost argumentace opět přesně ocitovat onu část bodu 87 napadeného rozsudku: *„Případná nejednoznačnost zařídění nemůže být žalobkyni ku prospěchu, zvláště když následně v odpovědi žalovanému sama uvedla, že činnost zařízení je fakticky montáž, zatímco jí uvedený kód se týká primární výroby.“* Jinak řečeno i sama stěžovatelčina komunikace s žalovaným byla vnitřně rozporná a matoucí. Pokud pak stěžovatelka v kasační stížnosti poukazuje na *„dotování inovativních projektů, které tak z logiky věci mnohdy nemusí přesně zapadat do již vytvořených ‚škatulek‘ existujících evidenčních tříd“*, městský soud naopak trefně poukázal na to, že sama v komunikaci výslovně mluvila o „škatulce“ montáže, přestože svůj projekt podřadovala do „škatulky“ výroba.

[68] Jde tak o situaci, kterou Ústavní soud v bodě 59 nálezu sp. zn. I ÚS 946/16, jehož se stěžovatelka dovolává, označil z hlediska možného vzniku dobré víry a důvěry v zákonnost postupu orgánů veřejné moci za prostřední skupinu situací, kdy k chybnému postupu orgánů přispěl i sám dotčený jednotlivec: *„Druhou skupinu představuje nezákonnost způsobená pochybením na obou stranách vertikálního vztahu veřejná moc – jednotlivec. Půjde o pochybení orgánů veřejné moci, o nichž osoba, jíž svědčí žalobou napadené rozhodnutí, musela vědět. Do této skupiny patří zejména rozhodnutí vydaná na základě nesprávných či zjevně neúplných, zejména skutkových zjištění a předpokladů, na což jednotlivec přes svou vědomost před vydáním rozhodnutí či po něm neupozornil. Za takové situace nemůže být dána dobrá víra ve správnost takového rozhodnutí, což však nevylučuje důvěru v jeho zákonnost a neměnnost (zejména s ohledem na plynutí času a rozvoj navazujících právních vztahů). Pokud správní soud přistoupí ke zrušení napadeného rozhodnutí za takové situace, je nezbytné, aby negativní dopady na oprávněnou osobu z tohoto rozhodnutí byly pokud možno zmírněny.“* Daný nálezh se navíc sice dá takto velmi obecně vztáhnout i na stěžovatelčinu situaci, ovšem s vědomím toho, že se netýkal rozhodování o odnětí dotace, ale rozhodnutí o zrušení správního rozhodnutí ve veřejném zájmu (§ 66 odst. 2 s. ř. s.), jak správně připomněl městský soud v bodě 86 rozsudku. Tamtéž odmítl použít nepřiléhavý rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci č. j. 60 Af 49/2021-121. K tomu je třeba připomenout, že tento rozsudek následně zrušil NSS rozsudkem ze dne 30. 8. 2024, č. j. 3 Afs 11/2023-107.

[69] Není tedy pravda, že městský soud svým výkladem „*snímá jakoukoli odpovědnost za výsledek dotačního řízení ze správního orgánu*.“ Městský soud naopak přiznal podstatnou část pochybení i na straně žalovaného, což ovšem v daném případě nezměnilo nic na naplnění hypotézy § 15 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel, a tedy i na odnětí dotace.

IV. Závěr a náklady řízení

[70] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek městského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[71] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Zalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 24. července 2026

L. S.

Pavel Molek v. r.
předseda senátu